

РЕШЕНИЕ

№ 19207

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б.ИВ.СТ.

при участието на секретаря КР.Д.Н.
като разгледа докладваното от Б.ИВ.СТ. Гражданско дело № 20231110138130 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Образувано е по искова молба на А.Е.Е. ЕООД, срещу Г. и В. В“ ЕООД, с която се иска ответникът да бъде осъден да изплати 587 (петстотин осемдесет и седем лева), представляваща неустойка за забавена доставка по CMR-товарителница № ***** от 03.02.2023г. и ф-ра на „А.Е.Е.“ ЕООД № *****/16.05.2023г., 80 (осемдесет) лева, представляваща обезщетение за събиране на вземането

Ищецът твърди, че Със заявка за транспорт № VNG-23.01.008 от 09.01.2023г. (приложение № 1) „Н.Г. 83“ ЕООД, ЕИК *****, възложила на „А.Е.Е.“ ЕООД международен автомобилен транспорт на товар от България до Германия при условията на Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR). В заявката е уговорена дата на доставка 07.02.2023г. и навло в размер на 950 € без ДДС или 1140 € с ДДС, с левова равностойност 2229.65 лв. по курса на БНБ от 1.95583 лв. / €. Със заявка-договор за превоз № ***** от 02.02.2023г. възложили извършването на превоза на „Г. и В. В“ ЕООД, ЕИК *****. В т. 7 на заявката било уговорено, че срокът на доставка е 07.02.2023г. Превозната цена (навло) била 900 € без ДДС, или 1080 € с ДДС, с левова равностойност 2112.30 лв., определена по курса на БНБ от 1.95583 лв. / €. Била съставена съставена CMR-товарителница № ***** от 03.02.2023г., състояща се от 6 (шест) страници. В клетка 44 на стр. 1 и 6 от товарителницата с подпис и печат е отбелязано, че стоката е доставена на получателя на 09.02.2023г. „Г. и В. В“ ЕООД издали фактура № **** от 09.02.2023г. за сумата 2112.30 лв. с ДДС, в която като основание е посочена заявка № ***** от 02.02.2023г. Съгласно условията на заявката, навлото е платимо 50 дни след получаване на

оригинални екземпляри от фактурата и товарителницата. С платежно нареждане от 04.05.2023г. заплатили на превозвача „Г. и В. В“ ЕООД дължимата превозна цена в размер на 2112.30 лв. Доставянето на товара закъсняло с два дни вместо на 07.02. бил предаден от превозвача „Г. и В. В“ ЕООД на получателя на 09.02.2023г. получили рекламация за забава от възложителя „Н.Г. 83“ ЕООД с дата 17.02.2023г. В 21-дневния срок по чл. 30, § 3 от Конвенция CMR с електронно съобщение от 23.02.2023г. предявили към „Г. и В. В“ ЕООД рекламация за забава № 523 от 22.02.2023г., в което посочили, че глобата, която им бъде наложена от възложителя, ще им бъде прехвърлена. Превозът бил заплатен частично от „Н.Г. 83“ ЕООД, като с платежно нареждане от 09.05.2023г. превел по банков път сумата 1642.65 лв., а за разликата от 587 лв. издал фактура № ***** от 09.05.2023г. с основание неустойка за закъснение. Изтъква, че в съответствие с т. 14 от общите условия на заявка-договор № ***** от 02.02.2023г. превозвачът е длъжен да се яви на товаро-разтоварните адреси в указаните часове и дати и при неизпълнение се задължава да заплати неустойка от € 200 за всеки започнати 24 часа след уговорената дата. И въпреки че дължимата неустойка възлиза на 400 евро те претендират само 587 лева, която не им била заплатена. Претендират и обезщетение за събиране на вземането в размер на 80 лева. Ето защо молят за осъждане на ответника да заплати горепосочените суми.

Ответникът в срока по чл. 131, ал.1 от ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който заявява че е погасил всички претендирани вземания и прилага вносна бележка.

Софийският районен съд, второ гражданско отделение, 168 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, от фактическа и правна страна намира следното:

Предявени са искове с правно основание с чл. 92, ал.1 от ЗЗД и чл. 309а от ТЗ.

За да бъдат уважени така предявените искове ищецът следва да докаже, по искът по чл. 92, ал.1 от ЗЗД следва да докаже, че неустойката да е уговорена във формата на главния договор, а именно писмена, да е настъпило предвиденото в договора основание за нейното плащане, като същата трябва да отговаря на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция;

В доказателствена тежест на ответника е да установи, че неизпълнението се дължи на обстоятелства за които той не е отговорен.

По иска по чл. 309а от ТЗ ищецът следва да установи, че е изпълнил задълженията си и че ответникът е бил поставен в забава на плащане.

По отношение на фактите не се спори между страните в производството както не е спорно и че ответникът дължи неустойка и разходите за събиране на вземането.

Не се спори, че за исковия период останали непогасени суми

отговарящи на размерите на предявените искове.

Напротив установява се че след образуването на производството е постъпило плащане в размер на 667 лева като са погасени всички дължими суми за претендирана неустойка и разходи за събиране на вземането.

В хода на производството ищецът признава направеното плащане в размер на 667 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 235, ал.3 от ГПК при постановяване на решението си съдът взема предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право.

В настоящия случай такъв факт е направеното плащане сумата от 1027,03 лева и направените с нея погасявания.

При това положение съдът намира, че искът следва да бъде отхвърлен като погасен чрез плащане в хода на производството.

По отношение разноските.

Спорен между страните е въпросът за отговорността за разноски в производството.

Ответникът прави възражение че на ищеца не му се следват разноски, тъй като не е дал повод за завеждане на производството изплатил е претендираната сума и на практика разбрал, че ищецът претендира срещу него суми, чак след като бил наложен заповед.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.2 ГПК Ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

Настоящият състав намира че за да се приложи разпоредбата на чл. 78, ал.2 от ГПК и всички разноски да се възложат в тежест на ищеца следва да са налице две предпоставки, а именно ответникът да е признал иска и да не е дал повод за завеждане на делото.

В случая направеното плащане представлява недвусмислено признание на иска.

Не е налице обаче втората предпоставка.

Това е така тъй като видно от представената и неоспорена от ответника електронна кореспонденция е видно, че ищецът е изпратил фактура и покана за заплащане на неустойката. Същите са изпратени на електронен адрес посочен в заявката за транспорт и предхождат образуването на настоящото производство.

Ето защо съдът намира, че с отказът си от доброволно плащане ответникът е дал повод за предявяване на иска. Ето защо съдът намира, че на ищеца следва да бъдат присъдени действително сторените разноски.

Ищецът, който е представил доказателства за сторени разноски в размер на 100 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

По отношение на разноските в обезпечителното производство

настоящият състав намира следното:

Обезпечителният процес има охранителна функция. Неговата цел е да осигури по време на висиящността на спора сигурността за това, че неоснователно отричаното материално право ще бъде осъществено, чрез създаване на пречка то да се реализира неправомерно преди постановяване на окончателното решение. Обезпечаването на иска не е част от исковия процес, а самостоятелно уредено в процесуалния закон производство, което осигурява реализирането на правните последици от решението. Въпреки че е самостоятелна форма за защита, производството по обезпечаване на иска се намира с исковия процес във функционална зависимост, доколкото създава сигурност за осъществяване на правата по решението. Обезпечаването на иска продължава докато се разглежда делото, до влизане на решението в сила. Следователно съдбата му зависи изцяло от висиящия исков процес, който съдържа в себе си и критериите за неговата материалноправна законосъобразност. Обезпечителният процес се развива едностранно до реализиране на правото на ответника да обжалва предприетите процесуални действия по налагане на обезпечението. Производството придобива състезателен характер едва при упражняване на институционален контрол за законосъобразност на акта на съда, с който се допуска обезпечение. Ето защо и отговорността за разноси не може да бъде реализирана в обезпечителното производство по начина, по който това процесуално се осъществява в състезателния исков процес, в който се разрешава материалноправния спор. С оглед изложеното се налага извод за неприложимост на чл. 81 ГПК спрямо обезпечителното производство. Отговорността за разноси при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решение, с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход, тъй като привременно осъществяната мярка е постановена с оглед този изход и в защита на правните последици от решението.

Ето защо в настоящото производство се дължат и разносните касаещи обезпечителното производство.

Такива са разносните за държавни такси и адвокатско възнаграждение, възлизащи на 440 лева.

По отношение на разносните във връзка с образуване на изпълнително производство в размер на 66 такса за обезпечение и 200 лева адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство съдът намира, че същите не следва да се присъждат в настоящото производство, тъй като те могат да бъдат събрани впоследствие в изпълнителното производство.

Мотивиран от гореизложеното Софийски районен съд 168 състав.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „А.Е.Е.“ ЕООД, ЕИК ***** срещу „Г. и В. В“ ЕООД с ЕИК *****, искове с правно основание чл. 92 ЗЗД и чл. 309а от ТЗ

за заплащане на сумите 587 (петстотин осемдесет и седем лева), представляваща неустойка за забавена доставка по CMR-товарителница № ***** от 03.02.2023г. и ф-ра на „А.Е.Е.“ ЕООД № *****/16.05.2023г., 80 (осемдесет) лева, представляваща обезщетение за събиране на вземането **КАТО ПОГАСЕНИ ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ НАПРАВЕНО В ХОДА НА ПРОИЗВОДСТВОТО.**

ОСЪЖДА „Г. и В. В“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на „А.Е.Е.“ ЕООД ЕИК ***** на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от 100 лева разноси в производството и 400 лева адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Г. и В. В“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на „А.Е.Е.“ ЕООД ЕИК ***** на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от 440 лева разноси в обезпечителното производство от които 40 лева държавна такса и 400 лева адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____